

Gavurun Domuzu

– Mustafa IŞIK · 20 Nisan 2018

Domuz, Kuran'da açıkça adı geçerek yasaklanan tek hayvandır. (Mâide, 3) Domuz etinin yasak olduğunu kabul etmeyen gâvur olur. İslam hukuku kitaplarında “Derisi tabaklanma kabul etmez.” ifadesi geçer. Yani post yapılamaz. Atalarımız da “Domuzdan post, gâvurdan dost olmaz” demişlerdir.

10 yıl önce yazılıp yayınlanmış bu yazıyı sadece bu cümle ile güncellemek istiyorum.

İnternette, meraklısı olduğum “Kayseri Tarihi Eserleri’ni gezinirken, yabancı bir sitede Cami-i Kebir’in fotoğrafı dikkatimi çekti; tıkladım; “fotoğraf büyüyecek” diye beklerken üzerime hücum eden bir domuzla tanıştı. Camiye tıklayanlar, çoğunlukla, Müslüman olacaktı. Gâvur, teknolojiyi domuzuna kullanıyor; hıncını alıyordu.

Geçen yazlardan birinde, Kayseri Müzesi’nin önündeysen, bir grup gelerek “Mehmed Zengî Türbesi’ne girdiler. İçerden çıkartılan bir çörtlenin resimleri çekildi. Çörtlenin şekli hakkında kimi oğlak, kimi dana, kimi buzağı dedi. Adamlar tam çıkaramadılar ama içlerinden biri, “Ulan ne buzağısı, domuz bu domuz! Domuz yavrusu!” dedi. Dikkatle incelediler; yenisini yapmak üzere gittiler. Bilindiği gibi, “Eski Kayseri Evleri” Büyükşehir Belediyesi tarafından restore edilmekteydi.

Rum ve Ermeniler Kayseri’de, Müslümanlarla birlikte yüzyıllarca, dinlerinde, dillerinde, kültürlerinde özgürce yaşadılar. Müslümanlar, bütün cephelerde savaş verirken Rum ve Ermeniler Kayseri’deydiler. Her konuda mesafe aldılar; iktisadî ve siyasî olarak semirdiler. Müslüman halk zayıf düşünce ayrılıkçı Ermeni “Camuoğlu” da besili bir domuz gibi semirmişti. Bunun simgesi olarak da, Konağı’nın balkon bordüründen çörtlenine kadar, domuz figürleri yaptırmıştı. Ancak yaptığı kıskırtmaların yani domuzluğun hikâyesi, Kayserilinin dilinde, şu iki satırlık şiirde kaldı: “Oku Camuoğlu oku / Elinle yedin bu boku!” Adalet, er ya da geç; ama mutlaka gerçekleşecek. Domuzluk yapanlara ders olsun.

1993 yılında Suriye / Şam’da idim. Sırlar, Saray Bosna ve Bosna-Hersekli Müslümanlara soykırım uygulamakta; savaş adına toplu katliamlar yaşanmaktaydı. Devam ettiğim “Yabancı Dil Okulu’nda, Arnavut bir karı-koca vardı. Sordum:

- “Sırp ve Hırvatlar Müslümanları, kurdun koyun sürüsünü parçaladığı gibi boğup parçalıyor, onlar da koyun gibi ölüyor!? Ben bunu anlamıyorum?”

- Hocam, Yugoslavya Hükümeti zamanında başımızda komünist bir idare vardı. Her bölgede hâkimiyeti sağlıyor; bölgeler arasında ve her bölgenin içinde uyumlu olarak yaşıyorduk. Ordu Hıristiyan kültürü ağırlıklı olduğundan, askerinin temel yemeği domuzdu. Müslümanlar domuz eti yemediklerinden askerliğe geçemediler. Sırp ve Hırvatlar için ise en sevgili yemektir. Ülke parçalanınca, ordu ve silah onların elinde kaldı. Bu yüzden onlar canavar, Müslümanlar koyun durumunda! Yoksa onların da kendilerini savunacak kadar haysiyetleri var. Ayrıca ellerinde, oldukları yerden İtalya’yı vurabilecek silahları var.” cevabını verdi. Bilmediğim durumun öyle olduğunu anlayınca hak verdim. İster istemez “Vay gâvurun domuzları vay!” dedim. Tabii ki tek sebep bu değildi ama önemli nedenlerden biriydi..

10 yıl sonra, soykırım deseler de “Modern Haçlı Seferi” olan Müslüman-Arnavut ve Boşnakların toplu mezarları şu günlerde gündemde. Ama asıl gündemde olması gereken, BM’nin “Güvenli Bölge” ilan edip

de çekildiği, gâvurun domuzluğunu yaparak masum insanları katlettirmesidir.

Domuzluk yapmak sadece Ermeni Camuoğlu'nun işi mi? İlle de Avrupa'nın gâvuru mu bizim domuzdan tiksindiğimizi biliyor? Başörtülü kadını domuza benzeterek karikatür çizen mahlûkun nüfus cüzdanının "din" hanesinde ne yazıyor, bilmiyorum. Kur'an ayetleriyle emredilen, analarımızca 1000 yıldır örtülen başörtüyü öyle gösteren ve başörtülüyü öyle gösterene "Gâvurun domuzu!" diyemiyorum çünkü nüfus cüzdanında "Müslüman" yazıyorsa, "medeni hukuk" açısından aleyhime delil olarak kullanılabilir.

Tanzimat Fermanı'ndan itibaren, resmen, "Gâvura gâvur demek" sakıncalı olmaya başlamıştır.

Nasıldı o? Bir ilahi vardı: "Kendi kâfir adı Müslüman çoktur!"

Bu adam, bu meseleden aleyhine açılan davada berat etmiş. Haberde, "İzmir 2. Asliye Ceza Mahkemesine, "Basın yolu ile hakaret" davası açılan Selçuk'un karikatüründe hakaret unsuru görmeyen Mahkeme, berat kararı verdi."deniyor. Bunu anladım da, bu karardan sonra "Madem hakaret sayılmıyormuş..." deyip -bence de yaşlı bir domuza benzeyen- bu yaratığı neden "sevdiği, ilgilendiği ve benzediği yaratığa benzeterek" çizen bir Müslüman karikatürist yok?!

"Ceza, suçun cinsinden olmalıdır."

Nasıl olsa suç da değilmiş!

Adı "Cumhuriyet" gazetesi bunu hep yapıyor. Bir zamanlar da adı Mustafa olan bir yazarı vardı. Domuz etinin yenmesi için sürekli yazı yazardı. Adamın din hanesinde ne yazıyor bilmem ama adına bakılırsa Müslüman ama domuza hayran! Ben işte bunun için "nüfus cüzdanından din hanesinin kalkmasını ya da 15 yaşından sonra, özgür iradeyle, fotoğraf gibi yapıştırılmasını" istiyorum. Gâvura gâvur diyebilmek için.

Şimdi de Turhan adlı yazarı, 2 yıl önce çizdiği domuzuna bir karikatürden suçsuz görülmüş. Domuzla yatan domuzla kalkar. Top kafalılar "Saha düz, top yuvarlak!" derlerdi. Şimdi de ben, "Dünya yuvarlak, top da, (bu memlekette) hukuk da!" diyorum.

Bazen öyle sinir olurum ki kelimeler derdimi anlatmaya yetmez; yine onlara yüklenir; "Gâvurun domuzu!" derim. Tabii ki adı değil kendi Müslüman olanın domuzu olmaz; olmamalıdır. Ama domuzluğu kimin yapacağı bilinemez.

Atalarımız ne demişler?